

နိမ့်နိမ့်အေးအေး အနုပညာရပ်

(ရှင် & အေးအေးအေးအေး)

နူးညံ့သော... အနမ်းရိုင်း

(အပိုင်း ၁)

မေးခွန်းစာရွက်လေးကို ကိုင်ကာ စာမေးပွဲခန်းထဲကနေ အမိန့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အမိန့်ဟာ ဒီနှစ်တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အခုဆို စာမေးပွဲပြီးပြီဆိုတော့ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်ပြီပေါ့။ မေးခွန်းစာရွက်လေးကို ကိုင်ကာ အမိန့် ပြုံးနေမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက်ဆုံးဘာသာကိုလည်း အမိန့် ဂုဏ်ထူးမှတ်မီအောင် ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါသည်။ အမိန့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပါ။ ကျောင်းဝင်းထဲကနေ ထွက်တော့ အမိန့်ကို လာကြိုတဲ့ မမဆည်းလည်းသံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မောင်လေး အမိန့် မမဒီမှာ"

မမ လက်ပြလိုက်တော့ အမိန့် မမဆီပြေးသွားကာ...

"မမ ဒီနေ့လည်း ကျွန်တော်ဖြေနိုင်တယ် ဂုဏ်ထူးထွက်မှာ သေချာတယ်"

"ထွက်မှာပါ မောင်လေးရယ် မမရဲ့မောင်လေးက တော်ပြီးသား"

"မမကလည်း ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ် နေပြန်ပြီ"

"မဟုတ်ရပါဘူးတော် အတည်ပြောတာပါ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောကြပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။ အမိန့်ဟာ မမဆည်းလည်းကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့ အမိန့်ဟာ မမကိုသာ အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်ဖုံ ချစ်ခင်

တွယ်တာခဲ့ရပါသည်။ မမသည်သာ အမိန့်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အားကိုး တွယ်တာရာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

"ဖေဖေပြန်လာပြီလား ဒီမှာ သမီးဖေဖေ အတွက် သံပရာရည် ဖျော်ထား တယ် ဖေဖေ သောက်လိုက်ဦး"

အလုပ်ကနေ ပြန်လာတဲ့ ဦးသီဟအောင် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ သမီးလေး က ကြိုဆိုနေတာကြောင့် ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ပြေပျောက်သွားရသည်။ သမီးပေး တဲ့ သံပရာရည် ခွက်လေးကို ယူကာ မော့သောက်လိုက်သည်။

"ဖေဖေ ကောင်းလား"

"ကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေသမီးက သံပရာရည်တောင် ဖျော်တတ်နေပြီပဲ"

"ဟီး ဟီး သမီးကလေး နောက်ကျရင် နာမည်ကြီး ဟော်တယ်မှာ စားဖိုမှူး လုပ်မှာ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေကိုသမီး ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးမယ် သိ လား"

"ဟုတ်ပါပြီ ငါ့သမီး ချက်ကျွေးတာလေးကို ဟောဒီ ဖေဖေက အားရပါးရ စားဦးမှာ ဟား ဟား"

သားအဖ နှစ်ယောက် ရယ်မောပျော်ရွှင် နေမိသည်။ မိတဆိုးလေး ဖြစ်တဲ့ သမီးလေး ဆီမီးရောင်ခြည်ကို ဦးသီဟအောင် အတော် ချစ်ပါသည်။ အလို လည်း လိုက်သည်။ သမီးလေးက ခုနစ်တန်းသာ ရှိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲကိုတော့ အမြဲလိုလိုဝင်ပြီး အိမ်ဖော်တွေကို ကူလုပ်ပေး တတ်သည်။ အိမ်ဖော်တွေက ဦးသီဟအောင် ဆူမှာစိုးလို့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြော တာတောင် မရပါ။ မိန်းကလေးပီပီ အချက်အပြုတ်ကို ဆီမီး အလွန်ဝါသနာ

ပါလှပါသည်။ ဆီမီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က နာမည်ကြီး စားဖိုမှူး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တာပါတဲ့။

ဆည်းလည်း ပြင်ဆင်ပြီးတော့ အလုပ်သွားဖို့ အိမ်က ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဆည်းလည်းဟာ ဟော်တယ် လုပ်ငန်းစုကို တည်ထောင်ထားသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြို့ကြီးတွေမှာ ဆည်းလည်း ပိုင်တဲ့ ဟော်တယ်တွေ ရှိသည်။ ရန်ကုန်မှာလည်း ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ ဟော်တယ်တွေကတော့ ဆည်းလည်း တစ်ဦးတည်း ပိုင်တာ မဟုတ်ပါ။ တခြား လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ စပ်တူ တည်ထောင်ထားတာ ဖြစ်သည်။

ဆည်းလည်း ကားကို ကားပါကင်မှာ ရပ်ကာ အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းရှိရာကို တက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့ ဦးသီဟအောင် ထိုင်စောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဦးသီဟအောင်က ဆည်းလည်းရဲ့လုပ်ငန်းပါတနာ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

"ဦးသီဟပါလား စောင့်နေတာ ကြာပြီလားဟင် အားနာလိုက်တာရှင်"

"မကြာသေးပါဘူး ဆည်းလည်းရဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဦးသီဟ ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ မသိဘူးရှင်"

"အလုပ်ကိစ္စတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမရှိပါဘူး ဆည်းလည်းကို ကိုယ် dinner လိုက်ကျွေးချင်လို့ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ဘယ်ကို လာခဲ့ရမလဲဟင်"

"Smile ဟော်တယ်မှာပါ အချိန်က မနက်ဖြန် ညရှစ်နာရီလောက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မလာခဲ့ပါ့မယ်ရှင်"

"ဒါဆို ဦးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

ဦးသီဟအောင် ဆည်းလည်း ရှေ့က ထွက်လာတော့ နှုတ်ခမ်းထက်မှာ ကောက်ကျစ်သော အပြုံးတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ ထိုစဉ် လက်ထဲက ဖုန်းမြည်လာသည်။

"ဟယ်လို"

"ဟယ်လို သူဌေး သူဌေး လုပ်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ အားလုံး အောင်မြင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"မင်းတော်တယ် အောင်မိုး မင်းပြန်လာရင် ဘောက်ဆူး ကောင်းကောင်း ပေးမယ်"

"ကျေးဇူးပါ သူဌေး"

"နောက်လည်း အလုပ်ကို အခုလိုပဲ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမှာပါ"

ဦးသီဟအောင် ဖုန်းချလိုက်ပြီး ကျေနပ် သွားမိသည်။ တကယ်တော့ ဟော်တယ် လုပ်ငန်းကို ဗန်းပြကာ တစ်ဖက် နိုင်ငံတွေကို ဦးသီဟအောင် ဟာ တရားမဝင် မှောင်ခိုကူးနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘိန်းဖြူတွေကို မှောင်ခိုကူးသလို မိန်းကလေးတွေကိုလည်း မှောင်ခို ကူးသည်။ သူဒီလိုတွေ လုပ်နေတာကို သမီးဖြစ်သူ ဆီမီးရောင်ခြည်ကတော့ လုံးဝ မသိခဲ့ရှာပါ။

ဆီမီး မီးဖိုထဲမှာ ကူလုပ်ရင်း နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေ ကျနေသေးသည်။ နဖူးကို လက်ကလေးနဲ့ သုတ်ကာ ငရုတ်သီး ဆက်ထောင်းပေးနေသည်။ ထိုစဉ်...

"အား... စပ်တယ်... မမစုရေ လုပ်ပါဦး... စပ်တယ်"

"ဟင်... မီးလေး မျက်လုံးထဲ ငရုတ်သီး ဝင်သွားပြီနဲ့ တူတယ်... လာလာ

မမစု ရေဆေးပေးမယ်နော်"

"ဟုတ်"

မမစု ဆီမီးကို ရေဆေး ပေးနေတုန်း ဦးသီဟအောင် ရောက်လာကာ...

"ဒါဘာဖြစ်နေကြတာလဲ သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဟို မျက်လုံးထဲ ငရုတ်သီး ဝင်သွားတာပါ သခင်ကြီး"

"ဘာ... ငရုတ်သီး ဝင်သွားတယ် မိစု ညည်း ငါ့သမီးကို အလုပ်တွေ ခိုင်း နေတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီးရယ် မိစု မခိုင်းရပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့မမစု မခိုင်းပါဘူး သမီးဘာသာ ဝင်လုပ်တာပါ"

"ခိုင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မခိုင်းသည်ဖြစ်စေ နောက်မလုပ်ရဘူး သမီး ကြား လား"

"ဖေဖေရယ် သမီးက ဟင်းချက်ချင်လို့ပါ သမီးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ဖေဖေနော်"

ကလေးလို ခွဲနေပြန်တော့လဲ ဦးသီဟအောင်ရဲ့ တင်းနေတဲ့ စိတ်တွေက လျော့သွားပြန်ရော။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဦးသီဟအောင် ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ဆိုးရက်ပျံ့မလဲ။

"ဖေဖေက သမီးလေး တစ်ခုခု ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ"

"မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့"

"အင်းပါ ဒါဆိုလည်း နောက်ကို သတိထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ သမီး သတိထားပျံ့မယ်"

"အေးအေး ဖေဖေလည်း အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်"

"ဟုတ် ဖေဖေ"

ဖေဖေ ထွက်သွားတော့ ဆီမီး မမစုဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"အမလေး မီးလေးရယ် မမစုဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ တအားပဲ သခင်ကြီး အော်လိုက်တာ လန့်ကိုသွားတာပဲ"

"မလန့်ပါနဲ့ မမစုရဲ့ ဖေဖေက ဆီမီး ခွဲလိုက်ရင် မပျော့ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး"

"အင်းပါ"

တော်ပါသေးရဲ့ အဆင်ပြေသွားလို့ မဟုတ်ရင် မိစုတော့ အလုပ်ပြုတ်မလား ဒဏ်ပဲပေးခံရမလား နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကတော့ ပြေးကိုမလွတ်နိုင်ပါ။

အမိန့် အပြင်က ပြန်လာတော့ မမကို မတွေ့တာကြောင့် လိုက်ရှာနေမိသည်။ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့မှ မမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မမ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ မမက မောင်လေး ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေ ချက်မလို့"

"ပင်ပန်းပါတယ် မမရယ် ရွှေရည် ချက်မှာပေါ့"

"မပင်ပန်းပါဘူး မောင်လေးရဲ့ မမက ကိုယ့်မောင်လေးကို ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးချင်လို့ပါ"

"ဒါဆို ကျွန်တော်လဲ ကူချက်ပေးမှာပေါ့"

"အမယ် ငါ့မောင်က ကူမယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ ချက်မယ့် ဟင်းက တော်တော် အရသာရှိမှာ သေချာတယ်"

"ဟား... ဟား... ဟား... မမကတော့လေ"

မောင်နှမ နှစ်ဦးရဲ့ ရယ်မောသံလေးဟာ မီးဖိုခန်း တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့ သွားပါတော့သည်။ ဒီလို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်လေးတွေ မကြာခင် ကုန်ဆုံးတော့မယ် ဆိုတာ အမိနဲ့ သိခဲ့မယ်ဆိုရင် ပျော်နိုင်ပါဦးမလားနော်။

ဦးသီဟအောင် တစ်ယောက် ဆည်းလည်းနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ ဟော်တယ်ကို အရင် ကြိုရောက်နေမိသည်။ ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေး လာချပေးတဲ့ အအေးဘူးလေး နှစ်ဘူးကို ဖောက်ကာ ဖန်ခွက်ထဲကို ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခွက်ထဲကို အင်္ကျီထဲမှာ ထည့်လာတဲ့ အထုပ်လေးကို ထုတ်ကာ အထုပ်လေးထဲက အိပ်ဆေးမှုန့်တွေကို အအေးခွက်လေးထဲ ထည့်လိုက်ပါတော့သည်။

"ဦးသီဟ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"ဪ... ဆည်းလည်း ထိုင်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရော့... အအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး"

ဆည်းလည်း ဦးသီဟအောင် ပေးတဲ့ အအေးခွက်လေးကို ယူကာ သောက်လိုက်ပါတော့သည်။

"ဟင်းတွေ မှာထားတယ် ခဏ စောင့်နော် ဆည်းလည်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ရှင်"

ဆည်းလည်း စောင့်နေစဉ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူက အိပ်ချင်လာမိသည်။ ခေါင်းတွေကို ဘယ်လိုမှ မထူနိုင်တော့အောင်ကို အိပ်ချင်လာတာမို့ ဟန်မဆောင်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

"ဆည်းလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးရှင်"

"ဆည်းလည်း အလုပ်မှာ ပင်ပန်းတယ် ထင်တယ် ဒီဟော်တယ်က အခန်း တစ်ခန်း ယူပြီး ခဏ သွားနားလိုက်ပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ဆည်းလည်း ဦးသီဟအောင် ကူညီပေးတာကြောင့် အခန်းတစ်ခန်း ယူ ကာ ခဏ နားဖို့ တွေးထားလိုက်သည်။ ဆည်းလည်းကို ဦးသီဟအောင်က အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးသည်။ မွေယာပေါ် ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း လဲကျကာ အိပ်ပျော်သွားသည့် ဆည်းလည်းကို ကြည့်ပြီး ဦးသီဟအောင် ပြုံးနေ မိသည်။

"အဟွန်း... ဆည်းလည်းသံ ဆည်းလည်းသံ... မင်းက ငါထင်သလောက် မခက်ခဲပါလား"

ဦးသီဟအောင် ဆည်းလည်းဆီကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား လိုက်ပါ တော့သည်။ မှောင်မိုက်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဆည်းလည်း ဘဝသည်လည်း ဦးသီဟအောင် ဆိုသည့် လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ကြောင့် အမှောင်ကျခဲ့ရပါ တော့သည်။

အပိုင်း(၂)

နေရောင်ခြည် အလင်းတန်းများဟာ ပြတင်းပေါက် မှန်မှ တစ်ဆင့် အိပ်ပျော်နေသော ဆည်းလည်းရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ဖုံးလွှမ်း လာပါတော့သည်။ ဆည်းလည်း မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းသက်နေသည့် အခန်း အနေအထားကြောင့် ချက်ချင်း လူကထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်တော့ အဝတ်အစားတွေက ဖယိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။ ဆည်းလည်း အဝတ်အစားများကို အမြန်ပြုပြင် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရတော့ ဆည်းလည်း တံခါးဘက်ကို ကြည့်လိုက်မိပါတော့သည်။

"မင်းနိုးလာပြီပဲ"

"ဦးသီဟအောင်"

"ဟုတ်တယ် ငါပဲ"

"ကျွန်မ မနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ"

"မင်းလား မင်းမနေ့ညက ငါနဲ့အတူတူ ရှိနေခဲ့တယ်လေ"

"ဘယ်လို ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆည်းလည်းသံ မင်းဘဝကို ငါပိုင်သွားပြီ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်ဘူး ရှင် ရှင်တော်တော် ယုတ်မာပါလား"

"မင်း ထင်ချင်သလိုထင် မင်းနဲ့ အတူတူအိပ်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယို ဖိုင် ငါ့မှာရှိတယ်"

"ဘာ..."

"ဟုတ်တယ်"

"ရှင်ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ"

"ငါမင်းဆီက လိုချင်တာကတော့ မင်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံးပဲ"

"ဟင်"

"မင်းငါ့ကို လွှဲပေးမလား ဗီဒီယိုဖိုင်ကို ငါဖြန့်လိုက်ရမလား"

"ရှင် လူယုတ်မာပဲ"

"ဟား... ဟား... ဟား... ဆည်းလည်းသံ မင်းဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ ပြောလေ"

"ကျွန်မ... ကျွန်မ"

"ငါမင်းကို အချိန် တစ်ပတ်ပေးမယ် တစ်ပတ် ပြည့်တာနဲ့ မင်းဆီက အဖြေကို ငါလိုချင်တယ် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လွှဲမပေးဘူးဆိုလို့ကတော့ မင်း အရှက်ကွဲဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့"

"အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်..."

စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးသီဟအောင် အခန်းထဲကနေ ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။ ကျန်ခဲ့သည့် ဆည်းလည်းမှာတော့ ရှက်ရွံ့ခြင်း များစွာဖြင့် ငိုကြွေး နေမိသည်။ ဆည်းလည်း ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်ရပါ့။

အမိန့် မနေ့ညက မမ ပြန်မလာလို့ စိတ်ပူနေမိသည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ပဲ မမကို ထိုင်စောင့်ပေမဲ့ မမဟာ ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပါ။ အခုလည်း ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး မမကို စောင့်နေပါသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားသံကြားလိုက်ရသည်။

"မမပြန်လာပြီ ထင်တယ်"

အမိန့် အမြန်အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မမရယ် ညက ဘာလို့ပြန်မလာတာလဲ ကျွန်တော် စိတ်ပူလို့ တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေတာ"

မောင်ဖြစ်သူကို မြင်တော့ ဆည်းလည်း ငိုချင်သွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုထိန်းကာ...

"မမက သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောရင်း ညဉ့်နက်သွားလို့ သူ့အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်တာ မောင်လေးရဲ့"

"ဒါဆိုလည်း ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပေါ့ မမရယ် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပူနေတာ"

"မမ မေ့သွားလို့ပါ မောင်လေးရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်"

"မဆိုးပါဘူး မမရဲ့"

"အင်းပါ မမ သွားနားတော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

မောင်လေးကို ကျောခိုင်းရင်း ဆည်းလည်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ပြိုဆင်းကျလာရသည်။ အပေါ်ထပ် အခန်းထဲကို ရောက်တော့ ထိန်းထားသမျှ စိတ်တွေကို လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

" အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်..."

နားထဲမှာ ဦးသီဟအောင် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင် လာမိသည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လွှဲမပေးရင် ဆည်းလည်းရဲ့ အရှက်နဲ့သိက္ခာ ရေစုံမျောတော့မည် ဖြစ်သည်။

မဖြစ်ဘူး ငါပိုင်ဆိုင်သမျှက မောင်လေး အတွက်ပဲ ဦးသီဟအောင်ကို လွှဲပေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါလွှဲမပေး ပြန်ရင်လည်း ငါ့သိက္ခာတွေ အားလုံး သွားပြီ။ မဖြစ်ရဘူး အဲလို မဖြစ်ရဘူး။ ငါတစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။

အမိန့် ဒီနေ့ ဆယ်တန်း အောင်စာရင်း ထွက်မှာဆိုတော့ မနက်စောစော ထပြီး အောင်စာရင်း သွားကြည့်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ကျောင်းရောက်တော့ ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ လူအုပ်ထဲကို တိုးကာ အမိန့် အောင်စာရင်းကို ကြည့်နေမိသည်။

"ဟာ... ရေး... အောင်ပြီကွ"

အမိန့် အောင်စာရင်းကို ကြည့်ပြီး မမဆီကို ပြန်ပြေးပြောဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ကာ...

"မမရေ ကျွန်တော် အောင်တယ်ဗျ... မမရဲ့မောင် ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တာဗျို့"

နှုတ်မှလည်း အော်ပြောကာ မမရဲ့ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ မမကို မတွေ့တာကြောင့် မမ ဘယ်များသွားပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိသေးသည်။

"မမ... မမရေ"

အမိန့် အခန်းထဲကို ဝင်သွားတော့ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ခြေထောက်မှာ စိုစွတ်စွတ် အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အမိန့် အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ပြောင်လက်နေတဲ့ ပါကေးပြားပေါ်မှာ ထင်းနေတဲ့ သွေးကွက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဟင်... သွေးတွေပါလား"

သွေးတွေ စီးဆင်းလာတဲ့ နေရာကို အမိန့် ကြည့်လိုက်မိချိန်မှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားကာ အံ့သြမှုက အတိုင်းဆမရှိ။

"မမ... မမ..."

ဟုတ်ပါသည်။ ဆည်းလည်းပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ခုတင်ဘေးမှာ လဲကျနေတဲ့ အစ်မဖြစ်သူကို အမိန့် ပြေးထူလိုက်ပါတော့သည်။

"မမ... မမ... မမ ထပါဦး ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တယ် မမရဲ့... မမ ထကြည့်ပါဦးဗျာ"

ဆည်းလည်းရဲ့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်နေသည်။ လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်လုံးကလည်း ပြတ်ထွက်မတတ် ဖြစ်နေကြသည်။ အမိန့် ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘရိတ်ဓား တစ်ချောင်းက သွေးတွေနဲ့ လူးနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင် သွားခဲ့တာလား။

"မမ... မမ... ဟာဗျာ မမရာ"

အမိန့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိသားစုဝင်ဖြစ်တဲ့ မမဟာ လူ့လောကထဲက နေ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အမိန့်မှာတော့ ရူးမတတ် ခံစားမှုတွေနဲ့ အတူ မစဲနိုင်သော မျက်ရည်မိုးများ ရွာသွန်းနေမိသည်။

"မမ... မမ... ဘာလို့လဲကွာ မမ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မမရယ် ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ဗျာ... မမ..."

အစ်မကို ချစ်တဲ့မောင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုက ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။ မမသည်သာ အမိန့်ရဲ့ ကမ္ဘာ။ မမသည်သာ အမိန့်ရဲ့ အမေ။ မမသည်သာ အမိန့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိသားစုဝင် တစ်ယောက်။ အခု မမက ထွက်သွားပြီဆိုတော့ အမိန့်မှာ ချစ်စရာ တွယ်တာစရာ အားကိုးစရာ

သစ်ပင်ကြီး ပြုလဲသွားပြီပေါ့။

"ဘာ... ဆည်းလည်းသံ ဆုံးပြီ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"တောက်... ဟာကွာ"

ဦးသီဟအောင် ဖုန်းချပြီးတော့ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နဲ့ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆည်းလည်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရတော့မယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာမယ်မှ မကြုံရသေးဘူး အခုတော့ ဆုံးပြီတဲ့လား။

"တောက်... ဆည်းလည်းသံ မင်းကို မသေရဲလောက်ဘူးလို့ ငါထင်ထားတာ မင်းက သိပ်ကို သတ္တိရှိပါလား ငါ့ကို မင်းရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မပေးချင်လို့ အသက်နဲ့ တောင်လဲသွားတာပဲ"

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ဆီမီး ခိုးကြည့်နေမိသည်။ ဖေဖေဘာကို ဒေါသထွက်နေတာပါလိမ့်။ အလုပ်မှာများ အဆင်မပြေလို့လား မသိဘူးနော်။ ဖေဖေ စိတ်တိုတာတွေ ပျောက်သွားအောင် ငါဖေဖေ့ကို ဒီနေ့ဟင်းချက်ကျွေးလိုက်မယ်။ ငါဂရုစိုက် ပြလိုက်ရင်တော့ ဖေဖေ စိတ်တိုတာတွေ ပျောက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ဆီမီး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပျော်နေမိသည်။ အမေ မရှိတဲ့ ဆီမီး ဘဝမှာ ဖေဖေသည်သာ အဓိကလူ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဖေဖေ့ကို ဆီမီး သိပ်ချစ်သည်။ ဒီလိုပဲ ဖေဖေကလည်း ဆီမီးကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ဖေဖေ မကြိုက်တာတွေကို ဆီမီး အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်သည်။ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာဖို့သာ ဆီမီးအတွက် အဓိကပါ။

ဒီနေ့ဟာ မမ ရက်လည်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ အမိန့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မမ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်ပြီး ခြောက်ကပ်သွားသလိုတောင် ဖြစ်နေသည်။ အမိန့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အပေါ်ထပ်က မမအခန်းထဲကို လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်လာပါတော့သည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ မမရဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေဟာ မျက်စိထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်လာတော့ အမိန့် မျက်ရည်ဝဲမိသည်။

မမရဲ့ စာကြည့်စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ကာ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေကို စီးဆင်းခွင့် ပေးလိုက်ပါတော့သည်။ မမ ဖတ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်လေးတွေ မမ သုံးခဲ့တဲ့ ဘောပင်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး အမိန့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင် ဖြစ်နေမိသည်။ စားပွဲလေးအောက်နားက အံဆွဲလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို အမိန့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစာအုပ်လေးကို ယူကာ အမိန့် ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ မမရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးမှန်း သိလိုက်ရသည်။

"ဒီနေ့... မောင်လေး ဆယ်တန်းဖြေပြီးသွားပြီ။ မောင်လေး ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လာမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေပြီကွယ်။ ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့ ရောက်ရင်တော့ အလှဆုံး ဖြစ်အောင်ကို ပြင်ရမယ်"

"ဒီနေ့... မောင်လေးနဲ့ ဟင်းအတူတူ ချက်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ မောင်လေးကိုသာ အချစ်ဆုံးပါပဲရှင်"

ရေးထားသမျှထဲမှာ မမအကြောင်းတောင် သိပ်မပါပါ။ အမိန့် အကြောင်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ စာမျက်နှာတွေ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်ဖတ်ရင်း အမိန့်လည်း မျက်ရည်တွေက မစဲနိုင် ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို ရောက်လာချိန်မှာတော့ အမိန့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ကာ မမ ရေးထားတဲ့ စာတွေကို တစ်လုံးချင်း သေသေချာချာ ဖတ်လိုက်ပါတော့သည်။

"ငါ့ဘဝပျက်ပြီ။ လူယုတ်မာ ဦးသီဟအောင်က ငါပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လိုချင်နေတာတဲ့လား။ မပေးရင် ငါ့ကို အရှက်ခွဲမယ်တဲ့။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ငါပိုင်ဆိုင်သမျှက မောင်လေးအတွက်ပဲ။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါမပေးနိုင်ဘူး။ မောင်လေးရဲ့ အနာဂတ်က ရှိသေးတယ်။ ငါလုပ်စရာ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ငါ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်"

"တောက်..."

စာကိုဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ အမိန့်ရဲ့ ဒေါသတွေဟာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ရှိနေပါပြီ။ မမဟာ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခဲ့ရတာပဲ။ ဦးသီဟအောင် ခင်ဗျားကိုကျုပ် တစ်သက်မကျေဘူးမှတ်။ ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့တာတွေ အတွက် ပြန်ပေးဆပ်ဖို့သာ ပြင်ထား။ ကျုပ်အစ်မ သေသလို ခင်ဗျားလဲ သေစေရမယ်။ ကျုပ်ခံစားရတာထက် နှစ်ဆပိုပြီး ခံစားစေရမယ်။ မမရဲ့ အသက်အတွက် ခင်ဗျားဆီက ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေး ကျုပ်ပြန်ယူမယ် ဦးသီဟအောင်...

အမိန့် ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ထွက်တွေ့လိုက်တော့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီလူကို အမိန့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

"မင်္ဂလာပါမောင်ရင် မင်းက ဆည်းလည်းသံရဲ့ မောင် အမိန့်သံဆိုတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ကျွန်တော် အမိန့်သံပါ"

"ဦးနာမည်က ဦးထွန်းခိုင်ပါ ဦးက ရှေ့နေတစ်ဦးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

"ဆည်းလည်းသံက သူမသေခင် သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံးကို မောင်အမိန့်သံကို လွှဲပေးခဲ့ပါတယ် ဒီခြံဒီတိုက် ကားနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မှန်သမျှ ကို မောင်အမိန့်သံကို လွှဲပေးခဲ့ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဪ... မမရယ် ဆုံးသွားတာတောင် ကျွန်တော့်အတွက် မမက တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးခဲ့သေးတာပဲနော်။ မမကို ယုတ်မာခဲ့တဲ့ ဦးသီဟ အောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး လက်တုံ့ပြန်မယ်။ မမအတွက် ကျွန်တော် လည်း တာဝန်ကျေသူတစ်ဦး ဖြစ်ချင်တယ်။
